

že samo po sebi nalikuje veliki legendi, tako da se lahko reče, da je Březina ustvaril dvojno delo: prvo so njegove knjige, drugo njegovo življenje.

želet si miru po letih težkega dela in bolezni, ki je neugodno vplivala na njegovo daljšo literarno plodovitost.

Janko Samec:

Poldan.

1.

O svetla luč najvišjega poldneva
in dalj nebeških bajno lesketanje!
Srce se vtaplja v žarkov mi bliščanje
in v njem radost kot vino prekipeva.

Glej, draga: zdaj mi solnce z lic odseva
in vse prerójene so moje sanje;
to ni več mladih ur pričakovanje,
to krik življenja je, ki v dan odmeva! —

Zdaj čutim moč. Kot morje izpod brega
kipi vse v meni in me stresa vsega,
da kakor nož srce bolest mi reže.

O bodi njiva, ki se v solncu drami
in pij me s srcem, z usti in rokami,
da se ta plamen mi za hip poleže!

2.

Kako sem ljubil te nekdanje čase? —
Kot cvet ob cvetu sredi bujne trave
pobožno gledal sem v oči ti plave;
šli prsti plašno so čez tvoje lase.

Kot da še prav verjeli ne bi vâse;
besede tuje vse in vse sanjave
iskale so sred daljine te daljave.
Tako sem ljubil te nekdanje čase!

A zdaj ko spet ljubeč se k tebi sklanjam,
te lepšo . . . lepšo v svoji duši sanjam:
zdaj ljubim moč teh tvojih bokov plodnih
in ust trepet, ki so se v smehu vžgala,
in vem, da bodo ti takrat molčala,
ko trepetala v bolečinah boš porodnih . . .